

VENDIM
Nr.2, datë 26.1.2015

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Vladimir Kristo	anëtar i	“	“
Sokol Berberi	anëtar i	“	“
Altina Xhoxhaj	anëtare e	“	“
Fatmir Hoxha	anëtar i	“	“
Gani Dizdari	anëtar i	“	“
Besnik Imeraj	anëtar i	“	“
Fatos Lulo	anëtar i	“	“
Vitore Tusha	anëtare e	“	“

me sekretare Edmira Babaj, në datën 30.10.2014 mori në shqyrtim, në seancë plenare mbi bazë dokumentesh, çështjen nr. 47/15 Akti, që i përket:

KËRKUESE: Mirela Sinani

SUBJEKT I INTERESUAR: Universiteti “Aleksandër Moisiu” Durrës

OBJEKTI: Shfuqizimi si të papajtueshme me Kushtetutën i vendimeve nr.1714, datë 05.06.2008 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës; nr.10-2009-648 (305), datë 16.07.2009 të Gjykatës së Apelit Durrës dhe vendimin nr.00-2012-1189, datë 25.05.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 43, 49, 131/f dhe 134/1/g të Kushtetutës të Republikës së Shqipërisë, si dhe nenet 6 dhe 13 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes, Vitore Tusha, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të kërkuases, që është shprehur për pranimin e kërkesës, prapësimet e subjektit të interesuar, që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Kërkuësja ka aplikuar për pozicionin e pedagoges së lëndës së sociologjisë pranë Universitetit “Aleksandër Moisiu” Durrës, në vitin 2008, sipas njoftimit për shpalljen e vendit të lirë të punës. Sipas saj, ndonëse është përzgjedhur për lëndën që kishte konkurrar, asaj i është kërkuar të japë një lëndë tjetër që nuk kishte lidhje me formimin akademik. Në këto kushte, kërkuësja, duke pretenduar se kontrata e punës është zgjidhur pa shkaqe të arsyeshme, pa respektuar afatin e njoftimit dhe procedurën, i është drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës me kërkesëpadi me objekt *“Detyrimin e palës së paditur për të shpërblyer dëmin e shkaktuar si pasojë e prishjes së kontratës së punës. Detyrimin e palës së paditur për të shpërblyer dëmin si pasojë e cenimit të nderit dhe personalitetit”*.

2. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Durrës, me vendimin nr. 1714, datë 05.06.2008, ka vendosur rrëzimin e padisë si të pambështetur në ligj dhe prova.

3. Kundër vendimit të mësipërm kërkuësja ka paraqitur ankim në Gjykatën e Apelit Durrës, e cila, me vendimin nr. 305, datë 16.07.2009, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës.

4. Gjykata e Lartë, pasi ka marrë në shqyrtim në dhomë këshillimi rekursin e kërkuases, me vendimin nr. 00-2012-1189, datë 25.05.2012, ka vendosur mospranimin me arsyetimin se nuk përmban shkaqe nga ato që përcakton neni 472 i KPC-së.

II

5. *Kërkuesja* i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese në datën 26.05.2014 duke pretenduar cenimin e së drejtës për një proces të rregullt ligjor gjatë procesit gjyqësor të zhvilluar në gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, duke parashtruar, në mënyrë të përmbledhur, si vijon:

5.1 Vendimet e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës dhe Gjykatës së Apelit Durrës janë rrjedhojë e zbatimit të gabuar të ligjit dhe shprehje e arsytimit jologjik të fakteve dhe rrethanave objekt gjykimi. Gjykatat konsiderojnë si prova pohime të palës paditëse, të pabazuara në dokumente zyrtare dhe pa argumentuar lidhjen kronologjike midis tyre.

5.2 Gjykata e Apelit, ndonëse pranoi kërkesën për paraqitjen e dëshmitarëve dhe vendosi thirrjen e njërit prej tyre, në mungesë të një hetimi të plotë, la përsëri në fuqi vendimin e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës. Po ashtu, kjo gjykatë ka ngatërruar arsyetimin për dëmin moral dhe ka shmangur problemin themelor, ndërprerjen e marrëdhënieve të punës për shkak të shpifjes.

5.3 Vendimet janë, gjithashtu, haptazi të njëanshme, pasi nuk bazohen në provat e paraqitura dhe nuk u japin përgjigje pyetjeve të ngritura nga pala paditëse për sjelljen e punëmarrësit ndaj punëdhënësit, për shkaqet themelore që çuan në prishjen e kontratës së punës, duke cenuar të drejtën kushtetuese për punë dhe trajtim të barabartë.

5.4 Po ashtu, vendimet nuk janë të arsyetuara, fakt i cili ka cenuar të drejtën për të fituar mjetet e jetesës me punë të ligjshme.

5.5 Vendimi i Gjykatës së Lartë nuk ka riparuar shkeljet e proceseve gjyqësore të zhvilluara në shkallët e tjera dhe, për rrjedhojë, bie ndesh me garancitë e nenit 42 të Kushtetutës dhe nenet 6 dhe 13 të KEDNJ-së.

6. *Subjekti i interesuar, universiteti “Aleksandër Moisiu”, Durrës* ka parashtruar me shkrim këto prapësime:

6.1 Vendimet e Gjykatës së Shkallës së Parë dhe të Gjykatës së Apelit Durrës janë të bazuara në prova dhe në ligj. Ato janë rrjedhojë e një hetimi të plotë dhe të gjithanshëm gjyqësor të pretendimeve të paditëses, si dhe të provave të paraqitura nga palët në gjykim dhe të administruara në dosjen gjyqësore. Përfundimi i gjykatave se nuk ka ekzistuar ndonjë kontratë pune midis palëve ndërgjyqëse, është bazuar në interpretimin e dispozitave të Kodit të Punës.

6.2 Edhe pretendimi i kërkueses mbi zhvillimin e një procesi të njëanshëm, në cenim të parimit të barazisë së armëve, është i pabazuar. Prova e ekspertimit teknik është analizuar nga gjykatat të cilat me të drejtë kanë arritur në përfundimin se nuk provohej ekzistenca e dëmit moral për sa kohë nuk ekzistonte kontratë individuale pune.

6.3 Po ashtu, i pabazuar është edhe pretendimi i kërkueses për mosthirrjen e dëshmitarëve, për faktin se ajo nuk kishte kërkuar thirrjen e dëshmitarëve të tjerë përveç shtetases B.Z., e cila është thirrur dhe dëgjuar nga gjykata.

6.4 Vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë është i drejtë, pasi ankimi i paraqitur nga kërkuesja nuk ishte në përputhje me shkaqet e parashikuara nga neni 472 i KPC-së.

III

A. Për legjitimitimin e kërkueses

7. Kërkuesja legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të rregullimit kushtetues të neneve 131/f dhe 134/g të Kushtetutës, si dhe *ratione temporis*, pasi kërkesa është paraqitur brenda afatit të parashikuar nga neni 30, pika 2 e ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese”.

8. Në lidhje me legjitimitimin *ratione materiae*, Gjykata rithekson se kontrolli kushtetues ndaj vendimeve gjyqësore është i kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes së të drejtave kushtetuese të individit për një proces të rregullt ligjor. Problemet e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit për zgjidhjen e çështjeve

konkrete nuk përbëjnë juridiksion kushtetues nëse ato nuk shoqërohen me cenimin e këtyre të drejtave (*shih vendimet nr.22, datë 22.07.2009 dhe nr.31, datë 05.07.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

9. Gjykata Kushtetuese rithekson se ajo ndërhyr në ato raste kur, përmes veprimeve të tyre, gjykatat e zakonshme cenojnë të drejtën për një proces të rregullt ligjor. Në këto raste, Gjykata nuk bën rivlerësimin e fakteve dhe të rrethanave, por një vlerësim të natyrës kushtetuese, të dallueshëm nga ai i gjykatave të juridiksionit të zakonshëm. Gjykata e analizon ligjin, faktin dhe rrethanën përkatëse në atë dimension që ka ndikim mbi të drejtat dhe liritë e parashikuara nga nenet 42 dhe 131, shkronja “P” të Kushtetutës, gjë e cila përbën juridiksionin e saj kushtetues. Detyra e gjykatës nuk është zgjidhja e një mosmarrëveshjeje juridike për çështje fakti, por identifikimi i fakteve të natyrës kushtetuese, të cilat shërbejnë për realizimin e kompetencave të saj dhe përbëjnë elementin thelbësor në përcaktimin e autoritetit të një gjykimi kushtetues (*shih vendimet nr.14, datë 03.06.2009 dhe nr. 16, datë 19.04.2013 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë kuptim, interpretimi i ligjit, zbatimi i tij në çështjet konkrete, si dhe vlerësimi i fakteve dhe rrethanave janë çështje që ndajnë juridiksionin e gjykatave të zakonshme nga juridiksioni kushtetues. (*shih vendimet nr.3, datë 19.02.2013; nr.31, datë 05.07.2011 dhe nr.22, datë 22.07.2009 të Gjykatës Kushtetuese*).

10. Bazuar në standardet e mësipërme, Gjykata konstaton se argumentet e kërkuësës në mbështetje të parregullsive në dy shkallët e para të gjykimit kanë të bëjnë me çështje të interpretimit të ligjit, marrjes së provave dhe vlerësimit të tyre. Nisur nga natyra ligjore e këtyre pretendimeve, Gjykata çmon se zgjidhja e tyre nuk përfshihet në juridiksionin kushtetues, por i përket juridiksionit të gjykatave të zakonshme.

11. Për rrjedhojë, Gjykata arrin në përfundimin se kërkuësja nuk legjitimohet *ratione materiae* në lidhje me këto pretendime.

B. *Për pretendimin e cenimit të standardit të arsyetimit të vendimit nga Gjykata e Lartë*

12. Kërkuësja ka pretenduar se vendimi i Gjykatës së Lartë nuk ka respektuar standardin e arsyetimit të vendimeve gjyqësore dhe po ashtu, nuk ka riparuar shkeljet e proceseve gjyqësore të zhvilluara në shkallët e tjera. Për rrjedhojë, sipas kërkuësës ky vendim bie ndesh me garancitë e nenit 42 të Kushtetutës dhe të neneve 6 dhe 13 të KEDNJ-së.

13. Gjykata ka theksuar se e drejta për një proces të rregullt ligjor, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142/1 të Kushtetutës, përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Funkcioni i një vendimi të arsyetuar është t’u tregojë palëve që ato janë dëgjuar si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë. Përveç kësaj, duke dhënë një vendim të arsyetuar, mund të realizohet vëzhgimi publik i administrimit të drejtësisë (*shih vendimet nr. 25, datë 10.06.2011; nr. 8, datë 28.02.2012; nr. 3, datë 19.02.2013 dhe nr.3, datë 23.01.2014 të Gjykatës Kushtetuese*).

14. Vendimet gjyqësore që japin gjykatat e të gjitha niveleve në përfundim të gjykimit, përbëjnë aktin procedural kryesor të të gjithë procesit gjyqësor. Ato përmbledhin dhe finalizojnë përfundimisht qëndrimet që mban gjykata lidhur me çështjen në gjykim (*shih vendimet nr. 23, datë 04.11.2008; nr. 7, datë 09.03.2009 dhe nr. 8, datë 16.03.2011 të Gjykatës Kushtetuese*). Në jurisprudencën e saj, Gjykata ka theksuar domosdoshmërinë e arsyetimit të vendimeve gjyqësore si një garanci për procesin ligjor. Vendimi duhet të mbështetet vetëm mbi faktet që janë paraqitur gjatë procesit gjyqësor dhe duhet të përmbajë bazën ligjore mbi të cilën bazohet zgjidhja e mosmarrëveshjes, analizën e provave dhe mënyrën e zgjidhjes së mosmarrëveshjes. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Vendimi gjyqësor në çdo rast duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje. Në tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre. Ato duhet të jenë në shërbim dhe funksion të njëra-tjetrës. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara dhe të lidhura logjikisht, duke respektuar rregullat e mendimit të drejtë. Ato duhet të formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, i cili përjashton çdo kundërthënie, kontradiksion të hapur ose të fshehtë. Këto argumente duhet të jenë, gjithashtu, të mjaftueshme për të mbështetur dhe pranuar pjesën urdhëruese (*shih vendimet nr.3, datë 23.01.2014; nr.3, datë 19.02.2013; nr.20, datë 13.04.2012; nr.8, datë*

16.03.2011; nr 38, datë 30.12.2010; nr.7, datë 09.03.2009; nr.23, datë 04.11.2008 dhe nr.11, datë 02.04.2008 të Gjykatës Kushtetuese).

15. Zbatimi i këtij parimi është vlerësuar nga Gjykata rast pas rasti, në varësi të rrethanave konkrete të çështjes, duke analizuar nëse vendimet gjyqësore të kundërshtuara e kanë përmbushur në mënyrë të mjaftueshme detyrimin për arsyetimin e vendimeve të tyre. Ajo ka verifikuar nëse vendimi i kundërshtuar është logjik, ka kundërthënë, përmban referencat në ligjin e zbatueshëm dhe nëse respekton të gjitha elementet e sipërpërmendura. Gjykata ka theksuar, gjithashtu, se detyrimi për të respektuar këtë standard ndryshon në varësi të rrethanave të çështjes konkrete dhe natyrës së vendimit dhe se masa e arsyetimit varet nga natyra e vendimit në fjalë (*shih vendimin nr.25, datë 10.06.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

16. Bazuar në parashikimet e normave procedurale që përcaktojnë elementet që duhet të përmbajë një vendim gjyqësor, si dhe bazuar në veçoritë e gjykimit në Gjykatën e Lartë dhe në praktikën e saj, Gjykata çmon se në funksion të realizimit të vëzhgimit publik të administrimit të drejtësisë si dhe të koherencës së vendimit gjyqësor, në mënyrë që përfundimi i procesit të vlerësimit të gjykatës të jetë i mbështetur, përmbajtja e vendimit përbën premisën për përmbushjen e standardit të arsyetimit të vendimit, i cili në këtë drejtim duhet të plotësojë dhe të përmbajë kriteret e përcaktuara nga dispozitat ligjore përkatëse dhe ato të zhvilluara nga jurisprudenca kushtetuese e konsoliduar (*shih vendimet nr.3, datë 19.02.2013 dhe nr.36, datë 25.07.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

17. Në çështjen konkrete, Gjykata vëren se vendimi i kundërshtuar i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, që ka vendosur mospranimin e rekursit, përmban në pjesën e tij hyrëse palët ndërgjyqëse, objektin e padisë, disponimet e gjykatave më të ulëta, ndërkohë që mungojnë shkaqet në bazë të të cilave kërkuesja ka pretenduar ndryshimin e vendimit të Gjykatës së Shkallës së Parë dhe të Gjykatës së Apelit Durrës.

18. Nga përmbajtja e vendimit të Kolegjit Civil konstatohet se në pjesën arsyetuese ai pasqyron vetëm përfundimin se rekursi i paraqitur nuk përmban shkaqe nga ato që parashikon neni 472 i KPC-së, duke vendosur, në pjesën urdhëruese, mospranimin e tij. Në të tilla raste, Gjykata ka arsyetuar se nga leximi në tërësi i vendimit, rrjedha logjike e përdorur në vendim nuk rezulton e qartë dhe e kuptueshme dhe se argumentet e pjesës hyrëse nuk janë të lidhura logjikisht me pjesën arsyetuese dhe atë urdhëruese. Ato nuk formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, çka bën që përmbajtja dhe arsyetimi i tij të mos kenë një harmoni të brendshme. Për rrjedhojë, mungesa e paraqitjes së shkaqeve të parashtruara në rekurs, në vendimin e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, nga jurisprudencë kushtetuese vlerësohet se përbën një të metë, të pakapërcyeshme, të përmbajtjes së vendimit dhe të arsyetimit të gjykatës.

19. Nisur nga sa u argumentua më sipër, si dhe bazuar në jurisprudencën e konsoliduar të Gjykatës në këtë drejtim, edhe në rastin konkret në shqyrtim, Gjykata vlerëson se vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, që ka vendosur mospranimin e rekursit, nuk ka respektuar standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit gjyqësor. Mungesa e paraqitjes së shkaqeve të parashtruara në rekurs, në vendimin e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi), përbën një të metë, të pakapërcyeshme, të përmbajtjes së vendimit dhe të arsyetimit të gjykatës, duke krijuar dyshime edhe për realizimin efektiv të së drejtës së aksesit në gjykatë nga ana e kërkueses.

20. Për rrjedhojë, Gjykata arrin në përfundimin se pretendimi i kërkueses për mosrespektimin e standardit kushtetues të arsyetimit është i bazuar dhe duhet pranuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 131, shkronja “f”, dhe 134, pika 1, shkronja “g”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 dhe 77 të ligjit nr.8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Pranimin pjesërisht të kërkesës.
 - Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2012-1189, datë 25.5.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.
 - Dërgimin e çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë.
- Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro:Sokol Berberi, Besnik Imeraj,Gani Dizdari,Fatmir Hoxha,Fatos Lulo

Anëtarë kundër:Altina Xhoxhaj,Vitore Tusha,Vladimir Kristo

MENDIM PAKICE

Për arsye se nuk ndaj të njëjtin qëndrim me shumicën lidhur me përfundimin e arritur në këtë çështje dhe argumentet mbi të cilat mbështetet ky qëndrim, e çmoj të rëndësishme të shprehem me mendim pakice.

1. Kërkesja ka pretenduar cenimin e të drejtës për një proces të rregullt ligjor, duke parashtruar argumente të cilat janë vlerësuar drejt nga shumica se kanë të bëjnë me çështje të interpretimit të ligjit, marrjes së provave dhe vlerësimit të tyre nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm. Për shkak të natyrës ligjore të pretendimeve, shumica arriti në përfundimin se kërkesja nuk legjitimohet *ratione materiae*, pasi zgjidhja e tyre nuk përfshihet në juridiksionin kushtetues, por i përket juridiksionit të gjykatave të zakonshme.

2. Përfundimi i mësipërm rikonfirmon qëndrimin e konsoliduar se Gjykata Kushtetuese e analizon ligjin, faktin dhe rrethanën përkatëse në atë dimension që ka ndikim mbi të drejtat dhe liritë e parashikuara nga nenet 42 dhe 131, shkronja “P”, të Kushtetutës, gjë e cila përbën juridiksionin e saj kushtetues. Detyra e Gjykatës nuk është zgjidhja e një mosmarrëveshjeje juridike për çështje fakti, por identifikimi i fakteve të natyrës kushtetuese, të cilat shërbejnë për realizimin e kompetencave të saj dhe përbëjnë elementin thelbësor në përcaktimin e autoritetit të një gjykimi kushtetues (*shih vendimet nr.14, datë 03.06.2009 dhe nr. 16, datë 19.04.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

3. Nisur nga konstatimi i mësipërm dhe natyra e pretendimeve të parashtruara në kërkesë, shumica nuk duhet të kishte vijuar me analizën e pretendimit për cenimin e standardit të arsyetimit për dy arsye: *Së pari*, nga përmbajtja e kërkesës nuk konstatohet që kërkesja të ketë pretenduar mosrespektimin e standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor nga Gjykata e Lartë për mungesë të shkaqeve në vendimin e mospranimit të rekursit. Në këtë kuptim, shumica ka analizuar kryesisht standardin kushtetues pa pasur asnjë pretendim nga ana e kërkuessës. *Së dyti*, edhe sikur të pranojmë se jo gjithmonë Gjykata duhet të ketë qëndrime vetëkufizuese, por mund të jetë disi aktiviste në qëndrimet e saj, në rastin konkret ky qëndrim është tërësisht kontradiktor. Nga njëra anë shumica i cilëson pretendimet e parashtruara nga kërkesja si të natyrës ligjore dhe nuk konstaton mosrespektimin e ndonjërit prej aspekteve të së drejtës për një proces të rregullt ligjor, nga ana tjetër arrin në përfundimin se mungesa e shkaqeve (ligjore dhe jo kushtetuese) në vendimin e mospranimit të rekursit krijon dyshimin serioz për cenimin e të drejtës së aksesit në Gjykatën e Lartë.

4. Gjykata, referuar natyrës së gjykimit kushtetues të kërkesave individuale, ka tashmë një qëndrim të konsoliduar, sipas të cilit kontrolli i respektimit të standardeve kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, është funksion edhe i gjykatave të zakonshme, për më tepër i Gjykatës së Lartë. Një linjë e tillë lidhur me raportin ndërmjet juridiksionit kushtetues dhe juridiksionit të gjykatave të zakonshme, kur është rasti i shqyrtimit nga ana e Gjykatës Kushtetuese të kërkesave individuale, në bazë të nenit 131/f të Kushtetutës, udhëhiqet nga parimi i subsidiaritetit (komplementaritetit) (*shih vendimet nr. 4, datë 28.02.2006 dhe nr. 19, datë 02.04.2012 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë kuptim, Gjykata duhet të investohet vetëm nëse konstaton shkelje të parimeve të procesit të rregullt ligjor dhe nëse këto shkelje nuk janë konstatuar dhe riparuar nga Gjykata e Lartë. Në rast se Gjykata nuk arrin në një përfundim të tillë, pra që procesi i zhvilluar në të tria shkallët e gjykimit është i cënueshëm nga pikëpamja kushtetuese, ajo nuk

mundet të shfuqizojë një vendim të Gjykatës së Lartë vetëm me arsyetimin se ai nuk përmban shkaqet e paraqitura në rekurs.

5. Ashtu siç jam shprehur edhe më parë në çështje të kësaj natyre, ky qëndrim i shumicës, megjithëse shërben për të ndrequr një mangësi në formulimin e vendimeve të mospranimit nga kolegjet e Gjykatës së Lartë, është i padobishëm dhe, mbi të gjitha, i jep vendimmarrjes të shumicës një karakter formal, ashtu siç edhe po ndodh në praktikë. Vendosja nga Kolegji Civil e shkaqeve të rekursit dhe riparimi i të metës së cilësuar të pakapërcyeshme, nga njëra anë përbën riparim të vesit kushtetues të vendimit, por nga perspektiva e kërkuësës krijon pritshmëri iluzore, aspak reale dhe praktike, çka nuk duhet të jetë qëllimi i drejtësisë kushtetuese. Megjithatë, rikonfirmoj vlerësimin tim se kjo nuk e pengon shumicën që, edhe në rastet e mospranimit të kërkesës t'i tërheqë vërejtje Gjykatës së Lartë në mënyrë që të riparojë këto të meta në të ardhmen.

6. Në këtë kuptim, vlerësoj se qëndrimi i shumicës për shfuqizimin e vendimit të Gjykatës së Lartë është i gabuar, pasi ndërhyrja jo vetëm ka qenë kryesisht, por në rastin konkret ajo ka tejkaluar qëndrimin e jurisprudencës kushtetuese se Gjykata Kushtetuese ndërhyr kur përmes veprimeve të tyre gjykatat e zakonshme cenojnë të drejtën për një proces të rregullt ligjor.

Anëtare: Vitore Tusha